

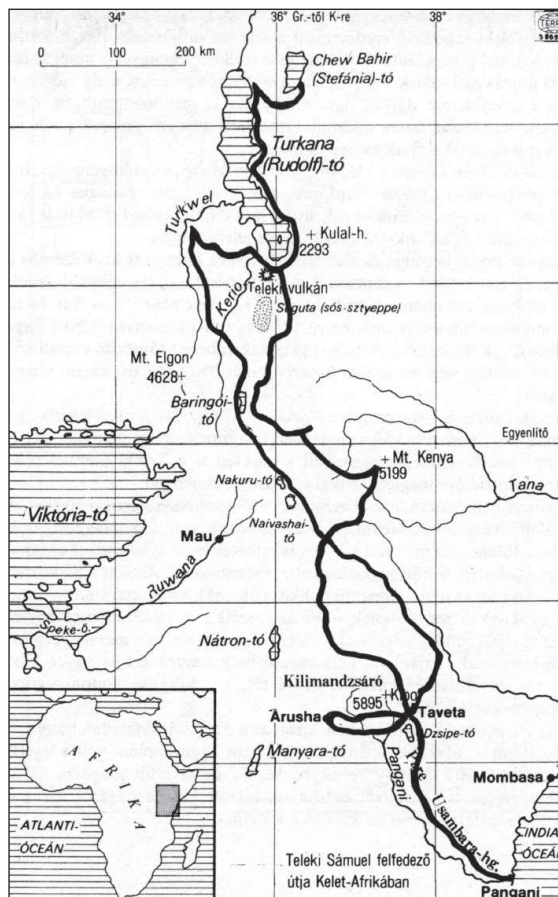
VOJNITS ANDRÁS

125 éves a Teleki-expedíció

ELSŐ RÉSZ

A nagy földrajzi felfedezők legtöbbje a gyarmatosító és hajózó nemzetek szülőitől közül került ki. Az Osztrák-Magyar Monarchia, illetve népeinek egyike sem volt ilyen, mégis bizvást elmondhatjuk, hogy a Teleki-expedíció olyan eredményekkel gazdagította a nemzetközi tudományt, amelyek Teleki Sámuel és kíséretét, Ludwig von Höhnelt a legjelesebb Afrika-kutatókat, Mungo Park, Hugh Clapperton, René Caillié, Heinrich Barth, Gustav Nachtigal, David Livingstone, Henry Morton Stanley pantheonjába helyezik [1].

Marosvásárhely szomszédságában, Sáromberkén 1845. november 1-én ugyan Sámuelként jegyzik be a későbbi erdélyi nagyurat a keresztlevélbe, de legtöbb ismerősének és persze a családtagoknak a későbbiekben is egyszerűen csak „a Samu”. Kezdetben magántanuló, majd egy év iskolába járás után 1863-ban kitüntetéssel érettségizik a debreceni Református Kollégiumban. A berlini és a göttingeni egyetemen állam- és gazdaságtudományi szakon folytat tanulmányokat, de geológiai, ásványtani és földrajzi stúdiumokat is felvesz. A kor olyan elismert tudósaival kerül kapcsolatba, illetve oktatják, mint Wolfgang Sartorius von Waltershausen és Johann Eduard Wappäus, továbbá Helferich, Griepenkerl, Hattendorf és Enneper professzorok. Később katonai pályára lép, azonban huszárornagyi tisztéről csakhamar lemond. Már mint a gemyeszei választókerület képviselője ismerkedik meg Rudolf trónörökösrel és annak feleségével, II. Lipót belga király lányával, Stefánia hercegnővel. Barátság szövődik közöttük, amelynek kezdete közös medvevadászat a Görgényi-havasokban, végpontja pedig egy-egy „ismeretlen” tó elnevezése Kelet-Afrikában. Rudolf és a főherceg baráti köre ösztönzi Telekit afrikai expedíciójára, és ő ajánlja útítársul Ludwig von Höhnelt osztrák sorhajóhadnagyot. A nagy kalandra Höhnelt hegyászó túrákon készül fel. A sors iróniája, hogy az út jelentős részén betegségekkel és „általános testi gyengeséggel” küzd. Az őseréről híres Telekinek ilyesféle felkészülésre nincs szüksége. Franciaországban és különösen Angliában, így a British Múzeumban és a brit Királyi Földrajzi Társaságnál gyűjti a tudnivalókat. Térképeket és könyveket

A Teleki-expedíció útvonala

szerez, és számos Afrika-szakértővel folytat eszmecsere. 1886. november végén érkezik meg Zanzibárba, ahol az előkészületekkel megbízott Höhnelt várja. 1887 januárjában kelnek át a fekete kontinensre. A csaknem két évig tartó kalandozás 1888 októberében ér véget. Hogy milyen fizikai adottságai voltak Telekinek, mutatja, hogy bár az expedíció alatt majd' fél mázsát fogyott és látszólag amortizálódott, azért hazafelé még „elugrott” Abessziniába, Harar vidékére, némi levezető vadászatra. Kevésbé köztudott, hogy a rákövetkező években sem elégedik meg az erdélyi medvevadászatokkal, nagy utakat tesz többek közt Indiában, az Indonéz-szigeteken, sőt visszatér Afrikába, ahol megint megpróbálkozik – és ismét sikertelenül – a

Kilimandzsáro megmászásával. A századfordulón újlag bekapcsolódik a közéletbe, országgyűlési képviselő lesz. A világháború kitörésekor, mint tartalékos huszár alezredes, felajánlja szolgálatait, amiről, magas korára való tekintettel, köszönettel lemond a haza. Szülőhelyén a család ősi kriptájában helyezik örök nyugalomra 1916. március 10-én [2].

A nagytermészetű erdélyi gróf Európában nemcsak kora egyik legtapasztaltabb és legismertebb vadászának, hanem a legjobb fegyverszakértők egyikének számított. Erre utal az is, hogy 200 vontocsövű elöltöltő puská, 80 hátultöltő karabiner, 12 Colt és jó néhány revolver állt az expedíció rendelkezésére – egy hadseregenek is elég! Szükség is volt minderre, mert bár Teleki igyekezett „mosolypolitikával” megoldani a nehézségeket, a kikujkkal kényteleneknek voltak megütközni. Saját, „személyes” fegyverei: „... két 8-as golyós fegyver Hollandtól, 10 drachma fekete porral és keményített ólomgolyóval töltve, egy 10-es öbű golyós, egy 577-es express, 6 drachma porral, két 500-as express 5 drachma porral töltve, és két paradox, mind hátultöltő.” A felszerelés legnagyobb részét Európából szállították 140 ládában, más árukat a partvidék kereskedőitől vásárolták. Mindebből „tehercsomókat” állítottak össze, melyek egyenkénti súlya nem haladta meg a 35 kilót. Később, kényszerhelyzetben 50–70 kilós terhekkal meneteltek napi 12–16 órát; el lehet képzelni a teherhordók keserveit! Ők kezdetben több mint 280-an voltak, de számuk a szökések, betegségek és halálesetek miatt ingadozott, leginkább csökkent. Volt még 25 szürke szamaruk is, míg szorultságukban meg nem ették őket. A sátrak, asztalok, székek, ágyak és ruháskof-

Telesi Sámuel legismertebb képe

ferek 65; lövészerke és puskapor 35; konzerv, szappan, dohány, cukor, tea, kávé és különféle használati cikkek 44; orvosság, kötszerek, egészségügyi cikkek 3; rakéták és repesztőanyagok 2; borszesz 1; világítószerek 3; balták, ásók és fűrészek 4; más kézi szerszámok és tartalék alkatrészek 2; vastag kötelek (melyek segítségével a folyókön keltek át) 2; gépszír és fegyverolaj 1; rizskása 5; konyak, bor és ecet 4; árutakarók 2; kelmék 90; üvegyöngyök 100; drótok 80; vasláncocskák és kauri kagylók 5; a part közelében használatos rézpénzek 3; míg egy hatrészes vas-, és egy kétrészes vászoncsónak 22 tehercsomót tettek ki [3]. Óriási problémát jelentett, hogy a térképeket, könyveket tartalmazó ládák elvesztek, amikor az első nagy csoportos szökésre sor került. A csomagok jelentős része csebeart tartalmazott (takarók, kelmék, üvegyöngyök, drótok és láncok, kagylók és rézpénzek). Az ellátás döntő részét menet közben a vadászat biztosította – már ahol volt elegendő vad.

A történések kronológiája egy hónap híján két évet ölel át [4]. 1886. november 29-én Telesi megérkezik Zanzibárba; 1887. január 24-én érkezés Panganiba; február 4-én indulás a partról Taveta felé; február 9-én történik a teherhordók első csoportos szökése; február 14. és március 1. között Korogwe; március 4. Mazinde; március 6. Mafi; március 25. Same; március 27. Dsipe-tó; március 29. Taveta; április 12. Marangu; június 14–20. Kilimandzsáró; július 25. Taveta; augusztus 15. Bezil-patak; szeptember 7. Kikujju-föld határa; szeptember 14-én ütközet a kikujjukkal; szeptember 27. Muranga; október 17–24. Kenya-hegy; november 25-től 1888. február 10-ig

Nyemisz (Baringo-tó); február 10. indulás a Baringo-tótól; február végén a Nyiro-hegy lábához érkeznek; március 6-án megpillantják a Rudolf-tavat; március 7-től április 13-ig a Rudolf-tó keleti partján északnak vonulnak; április 14. és 20. között átkelnek a Stefánia-tóhoz; május 10-ig tart a visszazut a Rudolf-tóhoz; május 14-től 31-ig a Rudolf-tó keleti partján délnek vonulnak; június 1. Teleki-vulkán; június 22. Tirgnell-folyó; július 18–20. Kerio-völgy; július 24-én már az éhhalál fenyegeti őket, ezért marhát rabolnak Szuk-földön; július 29-től a Baringo-tónál, illetve Kikujju-földön tartózkodnak; szeptember 29-től október 3-ig Taveta; október 24. végállomás Mombasa.

Az 1886–1888-as expedíció messze túlszárnyalta a XIX. század második felében közkedvelt, főiri szórakozásnak szánt egzotikus vadászat fogalmát. Igaz, annyiban „szórakozás” volt, hogy az expedíció teljes költségét, beleértve Höhnel kiadásait is, Teleki fedezte. Egyes hazai források szerint 130 000 aranykoronája ment el erre, ami akkoriban egy több ezer holdas birtok ára lehetett, kúriával együtt. A tőkemozgás nem volt probléma, hiszen az Osztrák-Magyar Monarchia pénze „konvertibilis valuta” volt. Cecchi adeni olasz konzul a kormányának írt jelentésében 250 000 frankra tette a summát, ez akkori értékének megfelelően mintegy 40 kilónyi aranykincset ért. Erdélyi Lajos kutatásai szerint egy Szászsebes környéki vadaskert, valamint egy történelmi értékű, Teleki Mihály kancellártól származtatott gyémánt ékszer bánta a kelet-afrikai felfedező utat. Ez persze nem rendítette meg anyagi helyzetét, mert Teleki nagyon gazdag volt, de bizonyítja áldozatvállalását és önzetlenségét. Az ilyesféle expedíciók hátterében mindig valamely európai

hatalom állott, mely anyagilag is támogatta őket, de a Teleki-expedíció „kilógott a sorból” [5]. Már csak azért is, mert az Osztrák-Magyar Monarchia, ha esetleg táplált is titkolt gyarmatosítási reményeket, később is megelégedett a Balkán okkupálásával, meg hogy a Ferenc József-földet Ferenc József-ről nevezhette el.

Bár kétségtelen, hogy Teleki hajtőereje, amely az ismeretlen felkutatására ösztönözte, a vadászat volt [6, 7, 8, 9], az expedíció óriási tudományos feltáró munkát végzett. (Nem kis részben Höhnelnek köszönhetően.) A legfontosabb eredmények egyféle 12 pontba állnak össze [1]:

1. Kb. 3000 km-es, jórészt ismeretlen kelet-afrikai tájakon áthaladó útszakasz térképezése, mely elsősorban Höhnel érdeme.

2. A Rudolf- és a Stefánia-tó felfedezése (ma Turkana és Cseve-Bahir-ró).

3. A 640 méter magas, aktív Teleki-vulkán (turkana nevén Nagira Mwaiten) felfedezése.

4. A Kilimandzsárón Teleki Sámuel minden előtte próbálkozót túlszárnyalva 5310 méteres magasságig jutott fel.

5. A Kenya-hegy megmászásakor Teleki Sámuel érte el először a hóhatárt, 4680 méteres magasságban.

6. A Kenya-hegységben Teleki fedezte fel a később az angolok által róla elnevezett glaciális völgyet és tengerszemet.

7. Ismeretlen, vagy alig ismert törzsek-ről, népcsoportokról (maszajok, kikujjuk, turkanák, szamburuk, elmolok, moránok, randilék, resiátok, burkenedzsik) való, közvetlen tapasztalatokon nyugvó, hiteles híradás.

8. Máig páratlan fotodokumentáció készítése, mely a XIX. századi Kelet-Afrikáról ritka értéket képviselő földrajzi, néprajzi, történelmi, szociológiai információ-anyagot rögzít.

9. Tekintélyes tárgyi etnográfiai anyag gyűjtése, mely a Néprajzi Múzeum afrikai gyűjteményének alapjává vált.

10. A Teleki-expedíció meteorológiai, geológiai, földrajzi, állat- és növényzeti megfigyelései és gyűjtései, addig ismeretlen növény- és állatfajok felfedezése számottevő új adalékokat nyújtottak a természettudományok művelőinek.

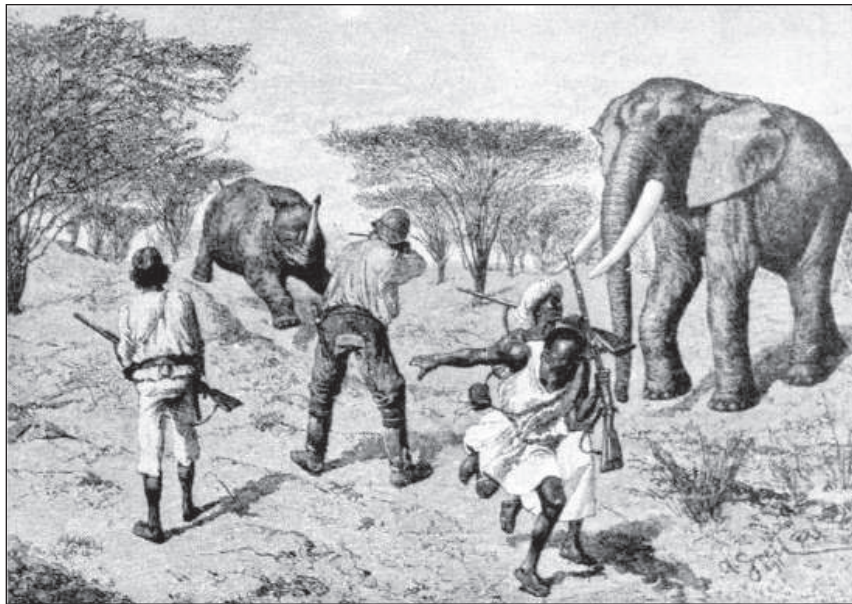
11. A vadászatokat reprezentáló, egyedülálló állatbőr- és trófea-gyűjtemény, melynek jelentős része sajnos a második világháború során elkallódott vagy elpusztult.

12. Az expedíció eredményei, a Rudolf- és Stefánia-tavak, valamint a Teleki-vulkán felfedezése szolgáltak kiindulópontul a Kelet-afrikai-árokrendszer kialakulását megmagyarázó új földfejlődéstörténeti elméletnek.

Amikor elindultak, a Kenya-hegy és az Etióp-magasföld közt elnyúló vidék még feltáratlan volt, a 3000 kilométeres út java-

Ludwig von Höhnel

Vastagbőrűek között

részt európaiak számára ismeretlen tájakon vezetett keresztül. De ezek akkoriban sem voltak „fehér foltok”, mert a kartográfusok valósággal irtóztak az ürességtől, és egyéb híján csapongó fantáziájukra hagyatkozva, sosem volt folyókkal és hegyekkel hintették tele a földabroszt [10]. Olyannyira, hogy pl. Dél-Afrikában az angol és német érdekerület határát egy nem is létező folyam mentén húzták meg... Ezeket az ugyancsak tarkabarka fehér foltokat térképezték fel az expedíció során, s közben felfedezték – legalább is az európaiak számára – a Stefánia- és a Rudolf-tavat, vagy a még ma is az expedíció vezetőjének nevét viselő Teleki-vulkánt. Kis híja volt, hogy két csúcsmászás is a nevükhöz kötődjön, de ha Telekinek nem is sikerült a Kilimandzsáró és a Kenya-hegy csúcsát elérnie, olyan magasra jutott, mint előtte még senki más. Ők mérték fel először Pangani közepső szakaszát, a Kilimandzsáró és a Kenya-hegy közti útvonalat és környékét – a harcias kikujuk lakta vidékre előttük európaiak még nem merészkedtek –, a Nyiro- és a Matthews-hegységet. Az expedíció eredményei tulajdonképpen a Nilus-kutatás körébe illeszkednek, bár akkoriban ez még nem lehetett előttük világos. Höhnel leírta, hogy a Rudolf (Turkana)-tónak erős szintingadozásai lehettek, amit szerinte a partjai mentén felhalmozódott kagylóhéjtömeg is mutat. Azóta bizonyítást nyert, hogy a tó legmagasabb vízállása kb. 80 méterrel emelkedett a mai szint fölé, és 8000–10 000, valamint 4000–6000 évvel ezelőtt valóban lefolyása volt a Nilus felé. A gondos látrajzoknak és csillagászati megfigyeléseknek köszönhetően az expedíció nyomtatásban rendkívül gyorsan

megjelenő térképei kartográfiai tekintetben jelentősen felülmúlták az addigiakat.

Sokféle néppel, törzzsel, etnikummal kerültek kapcsolatba. Olyanokkal is, akik még nem láttak fehér embert, és olyanokkal, akiknek létezéséről az európaiak még csak nem is tudtak. Páratlan értékűek etnográfiai gyűjtéseik és leírásaik; nemcsak a népeket írták le, nemcsak fotódokumentumokat készítettek, hanem a népek tárgyi kultúráját is gyűjtötték. Ez a gyűjtemény – szemben a botanikai és zoológiai anyagokkal –, ha nem is teljes egészében, de hazánkban, a Magyar Néprajzi Múzeum birtokában van. A fennmaradó rész Ausztria múzeumaiban gyarapította, illetve Erdélyben, a görögényszentimrei kastélyban őrizték, míg a II. világháborúban el nem tűnt. A néprajzi tárgyakon különféle meghatározások szerepelnek, melyekből következtetni a népekre, népcsoportokra. A „Meru” megjelölés pl. azt a csagga népcsoportot jelenti, amely a Meru-tűzhányó környékén él. Maradtak kérdőjelek is: az „Ukambani” valószínűleg az Ukamba országban élő kamba népet jelenti, de „elgina” törzsről nem tud az afrikánisztika. Feltehetőleg az elgume

(a turkánák másik neve) szó elferditéséből származik [11].

A Teleki-expedíció által bejárt vidék Afrika néprajzilag egyik legváltozatosabb területe. A kontinensen megtalálható mindkét nagyrasz (europid, negrid), és a három formacsoport közül egy (etiopid) képviselőivel találkoztak az utazók. Nemcsak szokásaikról, kinézetükről, társadalmi berendezésükről és mindennapjaikról, hanem még nyelvjárásairól is többnyire helytálló megállapításokra jutottak. A gyűjtött tárgyak közel kétharmada fegyver, harmada ékszer, a maradék ruházat, edények, használati eszközök. Sok származik a maszajóktól, a Kenya és a Kilimandzsáró között élt kamba törzstől, a harcias kikujuktól – nem véletlenül a fegyverek 40%-a kikuju eredetű –, és a turkánaktól, míg Kelet-Afrika ősi lakóit, a gyűjtőgető, halász-vadász ndorobokat csak egyetlen, de annál érdekesebb eszköz, egy halász-vadász lándzsa képviseli [12].

A XIX. századi Afrikában növényt és állatot gyűjteni nehéz és fáradságos munka volt, de azokat kiperarálni, tartósítani és épségben hazahozni (a „hazahozás” sajnos leginkább Bécset jelentette) mai szemmel valóságos hőstetteknek tűnik. És nem akármilyen „gizgazokkal”, hanem értékes herbáriumi gyűjteménnyel tértek meg [13], amit az is bizonyít, hogy a kor nemzetközi hírű spe-

Elefántvadászat

cialistái dolgozták fel. Ez a század a botanika nagy feltáró és leíró korszaka is volt, és az expedíció számos újdonsággal szolgált a növényvilág sokféleségének megismeréséhez. A 237 fajt számláló expedíciós herbáriumban 32 virágos növény-, 1 páfrány-, 32 lombosmoha-, 4 májmoha és 9 zuzmófaj, összesen 78 faj volt új a tudomány számára. Ezek közül legismertebb a szépséges Teleki-lobélia és a Teleki-aggófü, melyeket maga Teleki Sámuel gyűjtött a Kenya-hegy nagy magasságában. Sok növény gyűjtési

helyén – ilyen a Kilimandzsáró 4960 méter magasságban fekvő területei, vagy a Baringo-tó környéke – Höhnél nem is járt, mégis az irodalom alapján a gyűjtő valódi személye általában tisztázatlan maradt, vagy Höhnélnek tulajdonították.

A XIX. század derekától az európaiak fokozott figyelemmel fordultak a fekete kontinens állatvilága felé. A trópusi Afrikát kutató zoológusok közül elsősorban Alfred Edmund Brehm (1829–1884) munkássága vált szélesebb körökben ismertté, de sem ő, sem kutatótársai nem jutottak el a kelet-afrikai nagy tavak vidékére. Telemi és Brehm ismerték egymást, mindketten a zoológia iránt érdeklődő Rudolf trónörökös barátai voltak. Ha Brehm, aki Magyarországon is járt [14], nem hal meg olyan fiatalon, minden bizonnyal Telemivel tart. Vajh' az út akkor milyen zoológiai sikerekkel járt volna? De feljegyzéseik így is értékesek. Az nem meglepő, hogy megkülönböztették a széles szájú orrszarvút (*Ceratotherium simum*) – amelyet Telemi is fehérnek nevezett – a keskenyszájú feketétől (*Diceros bicornis*), vagy „kétülkü feketétől”, és az sem, hogy akkoriban mindkét fajból még sok élt Afrikában, de az már érdekesebb, hogy az utóbbi törzsalakjától elkülönítették a kisebb északkelet-afrikai formát. Ezek később Kap-rinocérosz (*D. bicornis bicornis*) és szomáli rinocérosz (*D. b. bruci*) néven kaptak helyet a szakirodalomban. A zebrákkal is foglalkoztak, bár a „tigrislovak” keveseket érdekeltek. Höhnél könyvében nagyszerű képet találunk a síkvidéki zebráról (*Equus burchelli*), és részletes összehasonlítását egy alfajával, a Chapman-zebrával (*E. b. chapmani*), valamint a Grevy-zebrával

(*E. grevyi*). Leírásai és rajzaik megörökítették a leggyakoribb kelet-afrikai állatfajokat; ezeknek néhány trófeája is megmaradt. A halak sem kerültek el figyelmüket, és gyűjtöttek pókokat és rovarokat, főleg lepkeket és bogarakat. Az ízeltlábúak további sorsáról nem sokat tudunk, elnyelte őket Bécs [15].

Persze tévedéseik is voltak. Telemi azt hitte, „világosbarna szőrű farkatlan marmotát” lőtt, holott a szirti borzsal találkozott. Leginkább a madarakkal gyűlt meg a bajuk, ugyanabba a hibába estek, mint sok más utazó, köztük Magyar László: a nektármadarakat kolibriknek nézték. Kétségtelen, hogy némileg hasonló kinézetű és életmódú a két társaság, de kolibrik kizárólag az Újvilágban fordulnak elő. „Délbe lőttem egy Colibrít. Nyaka melle fényes zöld, mellén pár vörös toll, a kakas farkában 2, 6-8 czoll hosszú fekete toll...” – olvashatjuk Telemi naplójában. Minden bizonnyal a nektármadarak egy faja (*Eurocephalus* [*Nectarina*] *rupepeli deckeni*) került puszkavégre. A kígyászkeselyűről vagy titkármadárról, erről a fura kinézetű ragadozóról pedig így ír: „Az utban lőttem egy szürke papagályfaj madarat, hosz-

szú, szürke fehér és fekete csíkos fark, teste szürke és hát tollai feketén beszegve, melle szürke és egy 2” magas bóbitája van”. Az sem nagyon érthető, szerinte a keselyűfejű gyöngytyúk (*Acryllium vulturinum*) kinézetre miert egy „gyöngytyúk és fogoly között levő madár”, mely „akkora, mint a fogoly”, pedig ugyancsak természetes faj.

Az új fajokat gyakran nevezik el ismert személyiségekről, botanikusokról, zoológusokról, a példány gyűjtőjéről, vagy a gyűjtés helyéről. Telemi nevét 7 növényfaj viseli: a *Plagiochila telekiana* moha, valamint

A Kilimandzsáró hava

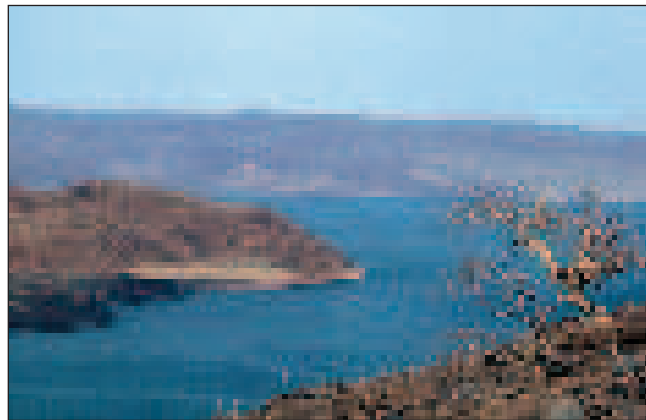
a *Dorstenia telekii*, *Lobelia telekii*, *Erigon telekii*, *Conyza telekii*, *Aeschynomene telekii* és *Triumfetta telekii* virágos növény. (Gyakran olvashatunk a telekivirágokról [*Telekia speciosa*] is, de ez a faj a kárpáti havasokban él, és egy másik gróf Telemi Sámuelről, Erdély hajdani kancellárjáról, a híres marosvásárhelyi Telemi-téka megalapítójáról kapta nevét.) Hogy a növények Ausztriába kerültek, az megmutatkozik abban is, hogy Höhnélről igen sokat, 1 nemzetséget és 11 fajt neveztek el. A Leikípi-síkság neve bukkan fel 7 növény elnevezésében, a Kilimandzsáró 1 moha és 4 virágos növényneveben fordul elő. A Kenya-hegyet és a Ndorót 4-4 növényneve örökíti meg, a Meru-hegy két, a Dsagga egy növény nevében szerepel. A expedíció által gyűjtött gerinces állatok közül három új kaméleonfajt írtak le, ezek közül egy Höhnél, a másik kettő a lelőhely nevét kapta. Az állatok, éppen úgy, mint a növények a bécsi Naturhistorisches Museum gyűjteményeiben találhatók.

A naplókön, feljegyzéseken és Höhnél nagyszerű rajzain kívül fényképfelvételek sora örökítette meg az expedíció útját. Sajnos a fotótörténeti közlemények nem igen ejtenek szót a bravúros felvételekről, holott azok világviszonylatban is érdeklődésre tarthatnának számot. Eastmannak, a Kodak megalapítójának hála, a XIX. század nyolc-

A Zebra-szikla a Kilimandzsárón

vanás éveitől a fényképezés tömegszórakozássá vált, és 1886-ban megjelent az első sajtófénykép is – mégis máshogy kell tekintenünk azokra, akik Egyenlítői-Afrikában háromezer kilométeren át cipelték, vagy cipeltették a nehéz felszerelést és a sok száz lemezt vagy filmtekerceset. Az alap kutatásokat végző első nagy afrikai expedíciók nem vit-

A Rudolf-tó

tek magukkal fényképezőgépet, nem találni olyan képet, amelynek szerzője Livingstone, Stanley vagy Speke lett volna. Erdélyi Lajos a Francia Fotótörténeti Múzeumban egyetlen ilyen tárgyú képet talált, amely egy évvel a Teleki-expedíció indulása előtt készülhetett. Bizvást állíthatjuk, hogy Teleki Sámuel és Höhnel Lajos expedíciós fényképfelvételei az egyetemes fotótörténet páratlanul értékes darabjai közé tartoznak. Ami a képek szerzőségét illeti, meg kell említeni, hogy bár írásaiban Höhnel nem tér ki Teleki illetén tevékenységére, számos kép ott és akkor készült, ahol Höhnel nem járt (az expedíció során útjuk többször szétvált), vagy önkívületi állapotban, magas lázzal feküdt. Tehát Teleki nyomta meg azt a bizonyos gombot – de hát ez valójában közömbös, egy expedíció közös vállalkozás. A második világháború alatt a fotódokumentumok Höhnel birtokában levő része a lángok martaléka lett. Az Erdélyben, a sáromberki kastélyban levő anyagot sikerült megmenteni, a fotóhagyatékot az irattári anyaggal együtt a kolozsvári Állami Levéltárban gondozzák [16, 17].

Ejtsünk még pár szót Teleki Sámuel útítársáról, Ludwig von Höhnel tengerésztsztről, akit amúgy „magyaroschan” Höhnel Lajosként emlegetnek [18]. Az expedíció indulásakor 30 éves tehetséges fiatal ember expedícióbeli munkássága sokoldalú, széleskörű odafigyelésről ad tanúbizonyságot. A földrajzi utalásokon túl néprajzi, agrártörténeti, egészségügyi és sok más irányú feljegyzéssel gazdagította az expedíció eredményeit. Munkájának – de egyben az expedíciónak is – elismerésére utal, hogy a bécsi Kriegsarchivban fellelhető tisztí minősítésé-

re rávezették: „érdemes tagja volt a Teleki-expedíciónak”. Nem utolsó sorban alig hogy visszaérkeztek Európába, az ő szerzősége alatt jelent meg az expedíció útját bemutató kétkötetes munka. Teleki Sámuel nevéhez csak néhány közlemény kapcsolódik. Többek között a Földrajzi Közleményekben és a The Times lapjain számolt be a nagy vállalkozásról.

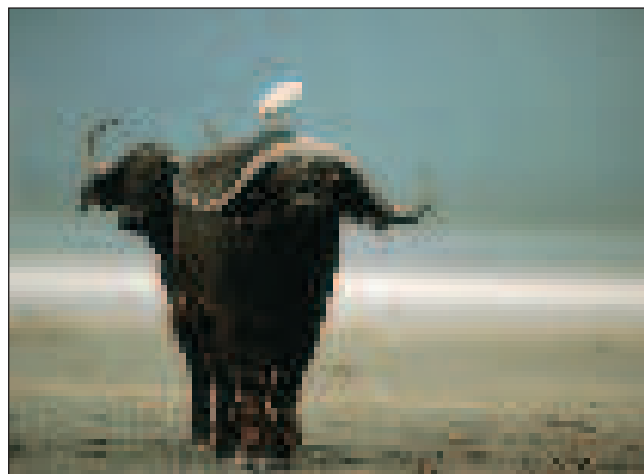
Számtalan cikk és több könyv, valamint film örökítette meg Teleki és társa tetteit és eredményeit. Teleki-emlékexpedíciók is bejárták a gróf egykori útját Kelet-Afrikában. Közülük a legjelentősebb az 1987-88-as Magyar Tudományos Afrika-expedíció hathónapos kalandozása volt. Ezt a vállalkozást nemcsak azért emelem ki, mert magam is részese voltam, hanem mert tíz tudományág tizenegy elismert képviselője valóban jelentős kutatásokat végzett, értékes anyagokat gyűjtött a hat hónap alatt. A fehér foltok ugyan kiszínesedtek a térképeken, de felfedezni való még ma is van elég, lehet új növény- és állatfajokat gyűjteni, ismeretlen népszokásokat leírni (utóbbiakat ugyan egyre kevésbé), és mindezek mellett az évszázaddal korábbi állapotokat összevetni a maiakkal. Következő írásom erről fog szólni.

Irodalom

- [1] Kubassek János (1988): Teleki Sámuel kelet-afrikai expedíciójának tudományos jelentősége. Földrajzi Múzeumi Tanulmányok 5: 7-16.
- [2] Balázs Dénes szerk. (1993): Teleki Sámuel (gróf) felfedező-utazó Kelet-Afrikában (1845. nov. 1., Sáromberke, Maros-Torda m. – 1916. márc. 10. Bp.). In: Magyar Utazók Lexikona. 378-382 o. Panoráma Kiadó. Budapest
- [3] Erdélyi Lajos (1988): A Teleki-expedíció anyagi felszereltsége. Földrajzi Múzeumi Tanulmányok 5: 64-65.
- [4] Pokoly Béla (1988): Teleki Sámuel kelet-afri-

kai expedíciójának kronológiai vázlata. Földrajzi Múzeumi Tanulmányok 5: 62-63.

- [5] Balázs Dénes (1988): Mibe került Telekinek az expedíció? Földrajzi Múzeumi Tanulmányok 5: 66.
- [6] Vojnits András (2004): A lovagias orrszarvú. Teleki Sámuel vadásznaplójából. Magasles 2/4: 32-34.
- [7] Vojnits András (2004): Halálos, víg torna. Teleki Sámuel vadásznaplójából. Magasles 2/7: 32-34.
- [8] Vojnits András (2004): A tudomány szolgálatában. Teleki Sámuel vadásznaplójából. Magasles 2/9: 40-42.
- [9] Vojnits András (2011): Teleki Sámuel (1845-1916) és Ludwig von Höhnel (1857-1942). Vadászok a tudomány szolgálatában 2. Nimród Safari 5/2: 27-33.
- [10] Gábris Gyula (1988): A Teleki-expedíció nemzetközi jelentősége. Földrajzi Múzeumi Tanulmányok 5: 3-5.
- [11] Füssi Nagy Géza (1988): Etnikai folyamatok Kelet-Afrikában a XIX. században. Földrajzi Múzeumi Tanulmányok 5: 31-36.
- [12] Borsos Balázs (1988): A Teleki-expedíció anyaga a Magyar Néprajzi Múzeumban. Földrajzi Múzeumi Tanulmányok 5: 25-30.
- [13] Farkas Edit (1988): A Teleki-expedíció botanikai eredményei. Földrajzi Múzeumi Tanulmányok 5: 43-48.

Kafferbivaly, Teleki méltó ellenfele

- [14] Brehm, Alfred Edmund (1988): Kirándulás a Dunán. In: Az Északi-sarktól az Egyenlítőig. Kriterion Könyvkiadó. Bukarest
- [15] Kádár Zoltán (1988): Teleki Sámuel expedíciójának állattani eredményei. Földrajzi Múzeumi Tanulmányok 5: 37-42.
- [16] Erdélyi Lajos (1977): Teleki Samu Afrikában. Kriterion Könyvkiadó. Bukarest.
- [17] Vojnits András (2005): Teleki Sámuel, az első fotográfáló haditudósító. Foto Mozaik 8/6: 60-62.
- [18] Csentes László (1988): Höhnel Lajos munkássága a Teleki-expedícióban. Földrajzi Múzeumi Tanulmányok 5: 8-17.